

Έπινίκια ΠΑΣΟΚ: Η χώρα του μειδιάματος

του Νικ. Λ.Γ. Λιναρδάτου

Μήν απορείτε. Δέν έννοώ τή γνωστή όπερέτα του Φράντς Λέχαρ. Πολιτικά μιλάμε έδώ και έννοώ τήν χώρα μας κατά τή διάρκεια των τελευταίων μετεκλογικών ήμερών. Τήν λέω χώρα του μειδιάματος. Θά μπορούσα νά τήν πώ χώρα των καγχασμών. Γενικά όμως αποφεύγω τις πληθωρικές έκφράσεις, προτιμώ αυτό που οί Έγγλέζοι αποκαλούν understatement.

Γιά σκεφθείτε το αλήθεια. Ό κ. Γιώργος Παπανδρέου είπε ότι οί έκλογές άλλαξαν τό πολιτικό σκηνικό. Μέ τό που «όργωσε κυριολεκτικά» (Χρ. Πολυζωγόπουλος είπε) τήν χώρα, που τήν έγυρσε από νομού εις νομόν, άλλαξε τό πολιτικό σκηνικό. Έτσι, σύμφωνα μέ δεύτερες εκτιμήσεις των ΠΑΣΟΚων εκλογολόγων, τό «άνημμα» επέτυχε ίσοπαλία σε ποσοστά (έλάχιστα χυλοστά μόνο μπροστά ή Νέα Δημοκρατία) θεωρούν άρα ότι έβγηκε νικήτης στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές 2006. Μά τότε γιατί παράγοντες και στελέχη αντιδρούν άλλοπρόσλλα; Δείτε. Τό ΠΑΣΟΚ βρίσκεται -δέν τό λέγω έγώ, τό γράφουν οί φιλικές του έφημερίδες- στά πρόθυρα νευρικής κρίσεως. Μέ αυτά και άλλα παρόμοια είναι νά μή μειδιά, ύπομειδιά έστω (ή νά καγχάζει, κατά τήν άλλην έκδοχή) κανείς.

Ίσοπαλία όμως έπετεύχθη (τό βεβαιώνει έπιμόνως ή Μαριλίτσα). Άρα ένκησαμε. Έλα όμως που ή προινή σοβαρή φίλη του «ανήματος» άναρωτιέται: «ΠΑΣΟΚ. Τι φταίει; Τι πρέπει νά γίνει». Μά για τις νίκες δέν ύπάρχει φταιξιμο, ύπάρχει τίτλος τιμής. Άλλη φίλη, μεσημεριατική αυτή, ρωτάει 17 κορυφαία στελέχη του «ανήματος» τί χρειάζεται τούτη τήν ώρα τό ΠΑΣΟΚ. «Προγραμματικό συνέδριο, συγκρότηση μικρής ευέλικτης ήγετικής ομάδας, άποσαφήνιση τής πολιτικής ταυτότητας και ριζικές μεταβολές στην οργανωτική δομή του κόμματος, συγκεντρώνουν τις προτιμήσεις των περισσότερων» από τά 17 στελέχη.

Τι συνάγετε έσείς από όλα αυτά; Προφανώς δέν έχουμε ήγετική ομάδα, ή έχουμε ήγετη, ό όποιος πρέπει νά τεθεί υπό τήν έπιτροπεία ήγετικής ομάδας, δέν έχουμε σαφή πολιτική ταυτότητα, ή οργανωτική μας δομή είναι γιά κλάματα. «Νάχαμ' ένα βασιλιά/ γιά νά μιάς θαμπάνει/ μέ λειρί στο κούτελο/ μέ φωνή τρομπόν» (Κ. Βάρναλης). Κάπως έτσι προβάλλει από τά φιλικά του ΜΜΕ ό πρότυπος μετεκλογικός ΠΑΣΟΚος. Οί άλλοι μπορούν νά μειδιούν (ή νά καγχάζουν).

Άκόμη, είναι άξίες σχολιασμού μερικές προσωπικές παρατηρήσεις «άνωτάτων στελεχών του κόμματος». (Βλέπε «ΤΟ ΒΗΜΑ», 28-29 Οκτωβρίου 2006, σελ. 4-6-8). Λέει ό κ. Ευάγγελος Βενιζέλος: «Βεβαίως τό ΠΑΣΟΚ δέν είναι κόμμα ούτε «όλιγαρχές ούτε παθητικό». Πές τα, χρυσόστομη. Κι άς αφήσουμε τή φαντασία μας νά έπεξεργαστεί τό κόστος, που θά χρειαστεί νά καταβάλουμε, μέ βάση τήν πείρα του παρελθόντος, γιά νά κοροσθεί ή βουλμία, συλλογική και άτομική, του μη όλιγαρχούς ΠΑΣΟΚ (έδώ παύουν τά μειδιάματα).

Η κυρία Άννα Διαμαντοπούλου χρειάζεται, μαζί μέ «τους πολίτες που άπαιτούν ριζικές μεταρρυθμίσεις», ένα ισχυρό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, γιατί μόνο αυτό μπορεί νά δώσει άπάντηση σε αυτές τις άπαιτήσεις. Μά καλά: Έπί δεκαοκτώ χρόνια και κάτι, που έκυβερνούσε τό Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό (ή λέξη διαβάζεται μέ έμφαση) Κίνημα, τί έκανε; Βεβαίως κατάργησε τή σχολική ποδιά (εκπαιδευτική μεταρρύθμιση) και άναδιένεμε τό έθνικό εισόδημα (παίρνοντας από τους πολλούς και δίνοντας στους λίγους) μέ τό χρηματιστηριακό κόλπο (κατ' άλλους σκάνδαλο) του 1999-2000. Αύτά, πρό πάντων ή άναδιανομή, δέν είναι σοσιαλδημοκρατικά μέτρα.

Αυτό πάντως που προσωπικά μέ ίκανοποίησε περισσότερο είναι ή παρατήρηση τής κυρίας Διαμαντοπούλου ότι «τό ΠΑΣΟΚ ύστερα από δύο χρόνια οργανωτικής άναδιάρθρωσης, ανανέωσης σε πρόσωπα και ιδέες, έσωτερικού καθαρμού (άπαλλαγή από τό βάρος τής ένοχής, τής άμαρτίας) [σχολιάζω δίνοντας έμφαση στις τρεις τελευταίες έννοιες] και άποκατάστασης τής σχέσης μέ τήν ιστορία και τό έργο του έπανασυνδέεται μέ τήν κοινωνία». Νά που επί τέλους πρωτοκλασάτο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ έπιβεβαιώνει τήν άποψη μου περί άμαρτημάτων (προπατορικά τά χαρακτηρισίζω) του ΠΑΣΟΚ. Έγραφα στην «Έστια» (24 Ιανουαρίου 2006): «Τό ΠΑΣΟΚ φέρει τό βάρος τριών άμαρτημάτων. Του έκφυλισμού τής έλλαδικής κοινωνίας, τής άπονεκρώσεως τής οικονομίας τής χώρας, του βιασμού τής έλληνικής γλώσσας». Η κυρία Διαμαντοπούλου όμολογεί τώρα τό άμάρτημα, τό ΠΑΣΟΚ όμως, πιστεύω έγώ, δέν πληροί άκόμα τις προϋποθέσεις γιά άφεση άμαρτιών. Άπαιτούνται έπίσημη μεταμέλεια, ειλικρίνεια και χρόνος (περισσότερος). Όσο γιά τήν άποκατάσταση τής σχέσεως μέ τήν ιστορία, θά είχε ενδιαφέρον, ιδίως γιά τους μελετητές τής φιλοσοφίας τής ιστορίας, άν μιάς έλεγε πώς έπιτυγχάνεται αυτή. Υπάρχει κάποιο ειδικό μπουτόν (διακόπτης μέ μορφή κουμπού, Μπαμπινιώτης) μέ τό όποίο γίνεται ή διακοπή και άποκατάσταση τής σχέσεως;

Έδώ θά προσθέσω λίγα λόγια γιά τό πολιτικό περιβάλλον, μέσα στο όποίο διεξήχθησαν οί εκλογές. Άπλή λογική άνάλυση, οδηγεί στο συμπέρασμα πώς ή άπεργία στον χώρο τής παιδείας ήταν πολιτικά ύποκινούμενη μέσω των ΠΑΣΟΚικών ήγεσιών των συνδικάτων των άπεργών. Όμοίως ή ξαφνική έξαρση τής σκανδαλολογίας λίγες έβδομάδες πριν από τις εκλογές δέν μπορεί νά θεωρηθεί συμπτωματική, όταν μάλιστα είναι γνωστή ή διαπλοκή μέ τό ΠΑΣΟΚ των περισσότερων ιδιωτικών καναλιών που πρωταγωνίστησαν. Ευτυχώς άπεδείχθη ότι ό έπηρεασμός, που άσκούν στην κοινή γνώμη, είναι άνάξιος λόγου. Ό κόσμος τά παρακολουθεί σαν καραγκιοζιλίκια.

Και καταλήγω μέ δύο άκόμα από τή σειρά των διαπιστώσεων και προτάσεων, στις όποιες αναφέρθηκα πρωτίτερα. Η πρώτη είναι του κ. Χάρη Καστανίδη: «Πρέπει νά έρευρεθούν μερικές λέξεις σύμβολα. Παλαιότερα... έγινε μέ τό αίτημα άρχικά τής «άλλαγής» και μετά του «έκσυγχρονισμού». Σήμερα άπαιτείται κάτι άνάλογο». [Σχολιάζω: pour epater les bourgeois]. Η δεύτερη είναι του κ. Μιχάλη Χρυσοχοϊδη: «Έτσι κατάφερε [τό ΠΑΣΟΚ] νά μετατραπεί... σε ένα -στην αντίληψη των πολιτών- φθαρμένο πολιτικό προϊόν. Από παράγοντας έπίλυσης των προβλημάτων, σε μέρος του προβλήματος». [Σχολιάζω: ούδέν περαιτέρω σχολίο].